

GENABETH, Petrus van (Amsterdam 10 februari 1793 – Amsterdam 19 september 1852).

Was een Amsterdamse onderwijzer die in een katholiek gezin opgroeide. Van Genabeth werd in 1817 leraar Nederlands aan het atheneum te Doornik en twee jaar later aan dat te Brugge. In 1830 keerde hij naar Nederland terug. Hij behoorde tot die Noord-Nederlanders die tijdens het Verenigd Koninkrijk ijverden voor de verspreiding van de Nederlandse taal en letterkunde in het Zuiden en aldus een bijdrage leverden tot de latere wederopleving van het Nederlands in België. Van Genabeths aandeel mag evenwel niet worden overschat. Hij toonde weinig begrip voor de Zuid-Nederlandse taalsituatie en meende ten onrechte iets te kunnen bereiken via de in het Zuiden weinig succesrijke afdelingen van de Noord-Nederlandse **Maatschappij tot Nut van 't Algemeen**. In Brugge was hij medeoprichter van de Koninklijke Maatschappij van Vaderlandsche Taal- en Letterkunde, een vereniging die onder meer door publicaties en prijskampen de beoefening en verspreiding van de Nederlandse taal wilde bevorderen.

WERKEN: *Over het noodzakelijke van de aankweeking der volkstaal, en de genoegens daarmee verbonden*, 1820; – *Over het ongegronde der vooroordelen tegen de Nederlandsche taal*, 1821; – *Veertien jaren in België en Vlucht uit Brugge*, 1831.

LITERATUUR: M. Sabbe, *Uit den taalstrijd in Zuid-Nederland tusschen 1815-1830*, 1939; – H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, I, 1963.

JAN HARDY* EN ROLAND WILLEMYNS